

A normalitást kell meg?riznünk

2020 december 27. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A mai balos liberális nem a honfitársainak, hanem egy eszmének akar megfelelni.

A demokrácia ígérete tette lehet?vé a béke fenntartását a kommunizmus bukása után. Mindenki ebben látta a garanciát a jobb életre. A kommunizmushoz nem köt?d?k a szabadságjogok intézményesülését várták, a kommunizmust kiszolgálók pedig azt, hogy továbbra is részt vehetnek a politikai életben, vagyis a politikai hatalomhoz való kizárólagos jogukat „feláldozták” a politikai hatalomhoz jutás lehet?ségének garantálásáért. Ebb?l

az is következett, hogy nem lesz számonkérés, politikai felel?sségre vonás. E felfogás és megvalósítási folyamata legf?bb intézményi eszköze egy új alkotmányos rend kialakítása volt. Amit politikailag demokráciának neveznek, az valójában a törvény fogalmának és tartalmának alkotmányjogi újraértelmezése volt. Ugyanis akié az alkotmány, azé a hatalom a modern világi társadalmakban.

A legtöbb modern társadalom polgára naivan két dolgot szokott elhinni: a gazdaságban gy?z a legrátermettebb vállalkozó vagy befektet? (szabad verseny mítosza), a politikában pedig a legerkölcsösebb jelöltnek kell gy?znie (a demokrácia mítosza). A két mítosz együtt szülte meg a posztkommunista társadalom mítoszát: a jobb rendet a Nyugat másolása (melyiké is?!) és a saját múltunk relativizálása hozhatja el. Ez lett a kommunizmus bukása utáni politikai moralitás alapja. Az új világ kialakításához jogi eszközök kellettek: nincs visszamen?leges igazságszolgáltatás, illetve nincs tulajdon-visszaadás. Mit is jelent ez? Azt, hogy a posztkommunista er?k – a volt kommunisták és a liberálisok szövetsége miatt – szentesítették a Rákosi–Kádár-rendszer minden tettének a következményeit: az államosítások után kialakult tulajdonfosztást, az 1989 el?tti politikai cselekedetek morális felmentését, az új rend ideológiai alapjában a régi elemek megtartását liberális kiegészítéssel. Még hogy a múltat nem beszéljük ki? Folyamatosan azt tesszük.

AZ „IZMUSOK” VÉGCÉLJA AZONOS

Persze a demokrácia mindig a jelenr?l szól a jöv? megszólításával, a múlt és a tapasztalat értéke ilyenkor zuhan. Csakhogy minden modern demokráciának van egy sokkal mélyebb jelentése. Szemben az európai fejleményekkel, az amerikai politikai élet – noha egyfolytában köztársaságról beszéltek az antik római mintájára – rákényszerült, hogy a politika törzsi szemléletét és gyakorlatát a minden ember politikai értelemben egyenl? elképzeléssel felülírják. Az ehhez szükséges legf?bb jogi intézmények az írott alkotmány, a pozitív jog abszolút mivoltának kimondása (igazság az, amiben megegyezünk), a jogi procedúrák szentesítése (nem személyek, hanem intézmények uralkodnak), a pozitív jog materialista szemlélet? fejlesztése (a hitnek nincs helye a közjogban). A liberális tolerancia, amely eredetileg vallási türelmet jelentett, fokozatosan kiterjedt az élet minden területére. Praktikusan az igazság általános relativizálásához vezetett.

Az igazságról csak vélemények vannak, de nem megismerhet?. A demokrácia e felfogás politikai kerete.

A modern politika a pozitív emberi jogi tanításon és a folyamatosan táplált radikalizmuson alapszik. A megjelenítése persze sokféle néven zajlik: haladás, méltányosság, történelem végcélja. A mai liberális balos nem a honfitársainak, hanem valamilyen eszmének vagy vágynak akar megfelelni! Ett?l látszik szerethet? idealistának és dogmatikus zsarnoknak, ha hatalomra kerül, aki mások javainak újraelosztását látja erkölcsösnek, ahogy a klasszikus – értsd: kommunista – baloldal ezt mindig is hirdette. A kommunista és a liberális dönt? ponton teljes átfedésben van egymással, ez pedig a végcél, az egyenl?ség társadalmában való hit; a kommunista ezt radikálisan, a liberális pedig más eszközökkel gondolja elérni. Nem taktikai, hanem stratégiai volt az MSZP és SZDSZ kormánykoalíciója 1994-ben.

Törzsek és ellenségek

Az emberiség különböz? csoportosulások összessége. Vannak benne gazdasági, kulturális törzsek, menedzseri teamek, etnikai csoportok, tekintélyüket sportból, m?vészetb?l, tudományból nyer?k, akiknek az akarata és elképzelése nagyobb szorzószámmal esik latba. S akkor még nem beszéltünk a nem nyilvános hatalmi gócokról. Van, ami látható, és van, ami nem. Ami látható, az a demokrácia intézményei és folyamatai, melyeket mindenkinek figyelembe kell venni. Ám vannak folyamatok – minden társadalom ilyen –, amelyek nem láthatók.

A „csendes többség” az utóbbi id?szak egyik legérdekesebb kifejezése. Ez azt jelenti, hogy egy adott társadalomban mindig vannak olyan csoportok, amelyek ragaszkodnak a véleményükhöz, de tudják, hogy ez szembemegy a mindennapok véleményterrorjával, hiszen a nyílt cenzúra funkcióját valaminek át kellett vennie. Aki uralja a demokratikus médiaközeget, az joggal gondolhatja, hogy uralja a politikát. Csakhogy ez csupán azt fejezi ki, hogy a mai demokrácia nem az igazságról, hanem a tömegmozgatásról szól. Mert aki uralja a tömeget, az képes legitimnek is mutatkozni. Legitimáció – ez a modern demokrácia kulcsszempontja, nem az igazság.

Az emberi jogok liberális hívei úgy gondolják, hogy a jogok rendszerének folyamatos kiterjesztése a legkülönfélébb kisebbségekre elhozza a teljes egyenl?ség társadalmát, amelyben az egyén védett mindenféle hatalmi er?szakkal szemben. Ezáltal egyben megsz?nik a politika állandóan újraképz?d? törzsi megosztottsága is. Az amerikai kísérlet ma is tart, most éppen a törzsiség megszüntethetetlensége melletti érvek látszanak er?sebbnek. További baj, hogy

mindig van ok er?szakot bevetni, ha bármely hatalom fenyegetve érzi magát. 2006-ban Magyarországon mind a demokrácia mítosza, mind a rendszerváltás mítosza súlyosan sérült a hatalom er?szakos beavatkozása miatt.

A béke már nem szent, ahogy a jelenleg egyre radikalizálódó „demokratikus” ellenzék köreib?l ezt hallani lehet. Ha ezt komolyan gondolják, akkor ez nem választási gy?zelemhez vezet, hanem háborúhoz. Egy posztkommunista társadalomban a törzsi háborúk a közösségben és a normalitásban hív?k (isteni és természetjogot értelmez?k) és az ateista individualisták (modern emberi jogi gondolkodásúak) közti feloldhatatlan konfliktusok formájában ölt testet. Hogy az alkotmányos demokrácia képes ezeket a konfliktusokat kezelni? Nos, éppen ez a tétje a magyar demokráciának.

VAN HATÁRA AZ EMBERI ÉSZNEK

De még ez is csak a felszín. Mert a legnagyobb kérdés az, hogy az emberiség megmarad-e a normalitásnál, a világ természetes rendjénél, vagy végleg úgy dönt, hogy az ember racionális képességeinél fogva bármit megtehet, mert képes a természetes rendet saját konstrukcióival felváltani. Ha ezt teszi, akkor fölszámolja minden eddig élt ember körülményeit, az igazság forrását végleg az emberi észbe helyezi, vagyis minden relatívvá válik. A 2020-as Covid–19-járvány arra emlékeztet, hogy határa van az emberi észnek. A tudomány és a technológia majd mindent megold. Ezt gondolta Napóleon is, aki a Grande Armée katonáit a fekete himl? ellen beoltatta, majd az orosz hadjárat során a tífusz megtizedelte a seregét.

A technológia nem mindenható, nem fogja az emberiséget megváltani. Az ész nem arra van, hogy abszolúttá emeljük a státusát, mert az ember egésze teremtett lény, így bármely tulajdonsága, képessége is mástól függ. Az ember nem lehet önmaga oka, ha az lenne, akkor semmilyen baja nem volna – ugyan mi okozna önmagának bármilyen gondot?! Márpedig az ember élete telis-tele van borzalmas bajokkal. Persze képzelni lehet, hogy az anyag önfejl?dése eljuthat egy olyan fokra – a tudás értelmében teljes tudásra, társadalmi értelemben a kommunizmus egyenl?ségére –, ahol az ember képes a világ és önmaga fölötti uralom teljességére. Ez utópia.

Manapság a normalitás fogalmát annyira igyekeznek a demokratikus véleményformálás szabadságának világában relativizálni, hogy bármit természetesnek akarnak nyilvánítani, amit az ember csak akar vagy el tud képzelni. Ha az ember természeti lény, akkor bármit tesz, az is természetes – szól az érv. Lehet, de a normalitás az ember általános vagy teljes mivoltát veszi figyelembe, azaz például a szexuális irányultság esetében lehetséges sokféle nemi identitást kreálni, de a természet eddig még nem jelezte, hogy önmagát föl akarná számolni, vagyis a reprodukciót meg akarná szüntetni.

A dolgok legmélyén a természethez f?z?d? viszonyunk áll. Ezen alapszik a normalitáselképzelésünk is. A józanság normális, szemben a részegséggel, családban élni normális, megöregedni normális. Akik a normalitást relativizálni akarják a legkülönfélébb kisebbségi jogokra hivatkozva, azok azt képzelik, hogy a moralizálás képes legy?zni a természeti törvényekb?l fakadó kötelességeinket. Nem a kisebbségi jogok tagadása mellett érvelek, hanem a kisebbségi igényeknek, követeléseknek a normalitás fogalma alkalmazásával történ? mérlegelése mellett. A kérlelhetetlen igazságkeresés itt többet segít, mint a demokráciára való hivatkozás.

A szerz? politikai filozófus, egyetemi tanár

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló